

was opgehaald. Voor mij zelf meende ik dan met overblijfselen van het verzande stroomgebied van den Minstream of van eenige andere uitlooper der Rijnbevoeiing te doen te hebben.

Deze bodem-samenstelling vond ik aanwezig in de omgeving der tegenwoordige Van Limburg Stirumstraat, hoek Burgemeester Reigerstraat, veder aan de westzijde van het Wilhelminapark ter plaatse van de perceelen 20—24, en op het daar nabij gelegen terrein van het voormalig landgoed Oudwijk.

Volgens de overlevering zou bij het graven der vijvers in het Wilhelminapark dezelfde ondervinding zijn opgedaan. Vondsten van overeenkomstigen aard zijn blijkens verkregen inlichtingen ook aan den zuidelijker gelegen Nicolaasweg gedaan en misschien is het niet al te gewaagd te veronderstellen, dat deze oude weg oorspronkelijk de verzande bedding van een rivieruitloopje was.

De bodem van het tegenwoordige Stadhouderskwartier, het vroegere Sportpark der familie Moerkoert, heb ik ook onderzocht, evenals de gronden aan de Prins Hendriklaan en de Laan van Minsweerd met omgeving. Daar vond ik op het witte oerzand een soms wel twee tot drie meter dikke veenlaag onder het maaiveld, wat de meening deed post vatten, dat hier zeer zeker uitgestrekte veenplassen gelegen hebben.

De daaraan ten noorden grenzende gronden, welke belangrijk kleiachtiger en zanderiger zijn, steunen de opvatting, dat de naam „het Hoogeland” aan deze bodemgesteldheid ontleend is.

Voor vakmensen heb ik ongetwijfeld weinig of geen nieuws verteld, en men gelieve deze mededeelingen dan ook slechts als een blijk van waardeerende belangstelling te beschouwen. Hopelijk bewegen ze anderen om hunne ondervindingen bekend te maken en zodoende tot de uiteindelijke oplossing van het Utrechtsche Rijnvraagstuk bij te dragen.

L.

EEN STIJLVOLLE RESTAURATIE.

Boven de gewelven van het bolwerk stond sinds 1564 achter het huis „Manenberg” een oude, onoogelijke schuur, van binnen donker en onherbergzaam. In 1664 werd door de vroedschap besloten om bij een eventueele pestepidemie aldaar patiënten te huisvesten. Of er ooit pestlijders verpleegd zijn, is mij niet bekend.

Thans wordt die schuur omgebouwd tot een stijlvol antieke woonstede. Het uit rooden baksteen opgetrokken voorgeveltje is een lust voor het oog: een eikenhouten boven- en onderdeur, een grooter en kleiner raam terzijde, onder een toog, waarboven — asymmetrisch gesteld — een aardig gevelsteentje met de voorstelling van een bezigen beeldhouwer. Het huis binnengaand ziet men rechts in de vestibule een kleine keuken met haardstede, links een doucheruimte met W.C., terwijl vóór ons de groote, goed verlichte

woonruimte ligt, afgesloten door een oude eikenhouten deur. Daarin is een schouw gemetseld met een allegorische voorstelling, waaraan de beeldhouwer (Dhont), die het huis zal bewonen, druk doende is. De tegenover de deur gelegen lange wand bevat een breede toog waarin flinke vensters zijn aangebracht, alles in stijl. In den linkerhoek van het woonvertrek leidt een trap naar een galerij, die tot de slaapkamer, met een venster in den voorgevel, toegang geeft.

Over ongeveer zes weken zal het interieur zijn voltooiing naderen.
10 Sept. '46. K. A. R.

HENDRIK GOUDT.

Mijn aandacht werd gevestigd op een bijdrage van den heer Van Lutternvelt, in het Maandblad van Oud-Utrecht van 15 Februari j.l., betreffende een bespreking van het boek „Het raadsel van Arend en Hendrik Goudt” door J. J. ten Hove (pseud. van D. Hoek), verschenen in 1944 bij „De bezige Bij”. De indruk wordt geschapen, alsof voordien van den Utrechtschen edelman-graveur geen levensberichten bekend waren, dat zijn afkomst ietwat duister is en dat tevoren in de moderne literatuur geen melding van hem is gemaakt, dan in de bekende lexica van Wurzbach en van Thieme-Becker.

Het zij mij vergund op te merken, dat in 1928 Dr. Heinrich Weizsäcker in het tijdschrift Oud-Holland (blz. 110 v.v.) een ruim gedocumenteerd levensbericht heeft gepubliceerd. De heer Weizsäcker, destijds verbonden aan het museum te Frankfort — de geboorteplaats van den beroemden meester Adam Elsheimer —, had reeds eerder belangrijke studies over Elsheimer en diens kring doen verschijnen en stelde er veel belang in ook de relatie Elsheimer-Goudt nauwkeurig te weten. Hij heeft zich toen de moeite gegeven een reis naar Nederland te ondernemen om de Utrechtsche en Haagsche archieven te bestudeeren. Met hulp van wijlen Dr. Schuylenburg is hij geslaagd zeer belangrijke bijzonderheden in het licht te brengen.

Eenige jaren nadien, 1933, is het prachtige standaardwerk over Adam Elsheimer van Dr. Willi Drost verschenen, waarin de schrijver de gegevens door Weizsäcker bijeengebracht, in een belangrijk hoofdstuk over Hendrik Goudt heeft verwerkt (blz. 165—174), benevens een uitvoerige studie heeft gegeven over zijn teekeningen en gravuren.

De resultaten van de onderzoekingen door Weizsäcker en Drost verricht, — die geheel berusten op archivalische aantekeningen, —, wijken in alle opzichten af van het betoog door J. J. ten Hove, althans voor zoover zij in bovengenoemde bespreking zijn vermeld.

Vooreerst blijkt uit de bijdragen van Weizsäcker, dat Hendrik